

Overweging 20/21 maart 2021

Als de graankorrel niet sterft...

Eerlijk gezegd heb ik nog nooit een graankorrel gezien. Ik ben geboren aan zee – daar waren alleen maar zandkorrels - en opgegroeid in een stad. Dat is natuurlijk geen excuus.

Ik ben dus gaan googelen op internet en was verbaasd dat een zo onmogelijk klein dingetje tot zoiets moois kan uitgroeien als het goudgele graan, dat staat te wuiven op de Limburgse velden. Een wonder. Om precies te zijn: een godswonder. En datzelfde godswonder brengt ons het brood, dat wij straks samen zullen delen.

Maar goed, die graankorrel moet sterven. Hij moet van alles loslaten: zijn schoonheid, zijn kleur, zijn vel, zijn smaak, ja eigenlijk alles. En dat allemaal om nieuw leven te wekken. *Als de graankorrel niet sterft...* wat bedoelt Jezus daarmee? Moeten we sterven om in de hemel te komen? Sterven moeten we sowieso. Maar dat nieuwe leven, dat hoeft niet perse de hemel te zijn. Volgens mij gaat het om *het hier en nu*.

Als we een beter mens willen worden moeten we het een en ander loslaten. Neem nou eens je bezittingen: je hoeft ze heus niet meteen allemaal weg te gooien. Jezus kan soms een beetje overdrijven, als hij tegen die jongeman zegt: verlaat alles en volg Mij. Eigenlijk gaat het om de *gehechtheid* aan je bezittingen, het moet niet je levensdoel worden. Je moet het kunnen *delen* bijvoorbeeld. Zo moet je een beter mens worden. Nu moet ik denken aan een verhaaltje van een rabbijn.

De rabbi vertelt: “Iemand loopt een winkel binnen van een engel. Er hangt een bordje op de deur: “Alles te koop”. Verheugd stapt de man naar binnen en zegt: “Doet u mij maar gerechtigheid, en eerlijkheid, en naastenliefde, enne... vrede natuurlijk.”

De engel schudt zijn hoofd en zegt : “Sorry mijnheer, ik verkoop alleen de zaadjes.”. Dat is duidelijke taal, je krijgt al die mooie dingen niet cadeau, je zult er aan moeten werken. En daarvoor moet je veel loslaten, zoals eerder gezegd. Loslaten is moeilijk, ik kon bijvoorbeeld als moeder heel moeilijk mijn kinderen loslaten. En nog lukt het soms niet... In het evangelie gaat het breder: stel de juiste prioriteiten. Zet niet jezelf op de eerste plaats. Bij een boeddhist las ik ooit: als je werkelijk vrij wilt worden, gooi dan weg wat je het liefste is. En die leerling gooide de ring van zijn moeder die hem zo lief was in het water. Dat is nu weer het andere uiterste, voor mij iets te radicaal.

Jezus vervolgt: wie zijn leven liefheeft verliest het... nu lijkt het wel of Hij zelf bang wordt van zijn eigen woorden, Hij zegt: “Nu ben ik doodsbang. Wat moet ik zeggen? Vader laat dit ogenblik aan mij voorbijgaan? Maar hiervoor ben ik juist gekomen!” Hij is nu zelf de

graankorrel die moet sterven om op te kunnen staan. Hoe menselijk is die angst, onze God is een mensengod. Dat hoorden we ook al in de eerste lezing. En Hij wil dat wij Hem volgen, eerst onszelf wegcijferen om een beter mens te worden. Maar we krijgen hulp! De laatste woorden die Jezus spreekt in dit evangelie luiden: “Wanneer Ik van de aarde omhooggeheven word, zal ik iedereen naar mij toe halen.”

Daarmee bedoelde hij de manier waarop Hij zou sterven: aan het kruis.

Over dat zaadje wil ik nog iets anders zeggen. Veel ouders hoor ik zeggen: “Mijn kinderen en kleinkinderen doen er niks meer aan.” Is dat zo? En is dat erg? Er is een boek met de titel: “Terwijl de boer slaapt.” De boer kan rustig gaan slapen, hij heeft zijn werk gedaan, het zaad doet zelf zijn werk. Maar het is niet zo dat de boer helemaal niets doet, integendeel, hij heeft het voorwerk verricht en verzorgt later de oogst.

Dat is een beeld voor de opvoeding van een kind. Een opvoeding die tijd geeft om fouten te maken, ervaringen op te doen en te leren. Er staat in dat boek: “Gelovige opvoeding is: je niet allereerst interesseren voor de godsdienst van het kind, maar voor het kind zelf.”

Telkens kom je in dat boek tegen dat het geloof vanzelf wel groeit, en een waarschuwing om de geloofsinhoud eenvoudig te houden bij kinderen, omdat je anders meer stuk maakt dan je opbouwt. Net zoals die boer: Als hij te veel water geeft gaat de oogst kapot.

Zaaien betekent hier niet meer dan: kinderen gewoon laten meeleven in het gelovige klimaat van het gezin en het opdoen van allerlei menselijke ervaringen: juist dat is gelovige opvoeding. Er hoeft dus niets “speciaals”, niets “extra’s te gebeuren”.

Hoe ouders vóórleven, hun voorbeeld, hun gedrag is wezenlijker dan wat ze vertellen. Zij hebben gezaaid. Misschien zullen ze de oogst niet meer meemaken, maar *zij die geloven haasten niet*, zei Jesaja al lang geleden. Maar ze mogen erop **vertrouwen** dat het goed komt. Zo eindig ik deze overweging met het woord dat achter mij op de muur staat: **Vertrouwen**.
Amen.